

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 23709/07

Uğur Gülşen SABUNCU ve diğerleri / TÜRKİYE

Başkan

Valeriu Grițco,

Hâkimler

Arnfinn Bårdsen,

Peeter Roosma,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın

katılımıyla, 3 Mart 2020 tarihinde Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

Yukarıda belirtilen 5 Haziran 2007 tarihli başvuruyu ve

Davalı Hükümet tarafından sunulan görüşler ile başvuranlar tarafından bu görüşlere cevaben sunulan görüşleri dikkate alarak, gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran tarafların isim listesi karar ekinde yer almaktadır.
Türk Hükümeti (“Hükümet”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

2. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

3. Başvuranların murisi (*de cujus*) Mehmet Nuri Sabuncu, Adana Seyhan’da yer alan aşağıda belirtilen arazilerin sahibidir:

- 672 ada, 1 parsel no.lu taşınmaz (yüzölçümü: 7.113 m²),
- 674 ada, 1 parsel no.lu taşınmaz (hisse yüzölçümü: 5.485 m² – bu arazinin toplam yüzölçümü 9.880 m²’dir, başvuran paylı maliklerdendir),
- 674 ada, 2 parsel no.lu taşınmaz (hisse yüzölçümü: 21.729 m² - bu arazinin toplam yüzölçümü 39.141 m²’dir, başvuran paylı maliklerdendir).

4. Adana Büyükşehir Belediyesi (“Belediye”), 674 ada, 1 ve 2 parsel no.lu taşınmazların ortak maliklerindedir. Belediye’nin bu taşınmazlardaki hisselerinin yüzölçümleri sırasıyla 3 441 m² ve 13 635 m²’dir.

5. Adana Büyükşehir Belediyesi Meclisi, 16 Kasım 1962 tarihinde, bu arazilerin başvuranların *murisine (de cujus)* ait olan hisselerinin 1937 yılından beri fiilen içme suyu tesisi için kullanıldığı gerekçesiyle, 221 sayılı Kanun uyarınca bu arazilerin kamulaştırılmasına karar vermiştir.

6. Bu bağlamda 22 Temmuz 1977 tarihinde tapu siciline şerh düşülmüştür.

7. Belediye, 10 Eylül 1979 tarihinde, ihtilaf konusu arazinin tapu kütüğüne kendi adına tescil edilmesi talebiyle, Adana Asliye Hukuk Mahkemesine başvurmuştur. Belediye, bu arazileri, 1937 yılından beri *fiilen (de facto)* kullandığını ve dolayısıyla 221 sayılı Kanuna dayanarak 16 Kasım 1962 tarihinde kamulaştırdığını ileri sürmüştür. Bu talep, çekişmesiz dava kapsamında incelenmiş olup, Asliye Hukuk Mahkemesi, ilgili bilim

alanında uzman bir bilirkişi ile birlikte arazi keşif işleminde bulunmuştur. Asliye Hukuk Mahkemesi ayrıca, söz konusu belediyenin, bu arazileri 1948 yılından beri içme suyu tesisleri için kullandığını belirten tanıkları da dinlemiştir.

8. Asliye Hukuk Mahkemesi, 29 Nisan 1981 tarihli kararıyla, ilgili belediyenin bu arazileri, 1948 yılından önceki bir tarihten beri içme suyu tesisleri için *fiilen (de facto)* kullandığı, 221 sayılı Kanun'da öngörülen koşulların tamamının gerçekleştiği ve bu arazilerin tapu kayıtlarının iptal edilmesi gerektiği kanaatine varmıştır. Asliye Hukuk Mahkemesi, sonuç olarak arazilerin tapu kaydının Belediye adına tescil edilmesine karar vermiştir. Bu karar, 22 Mayıs 1981 tarihinde kesinleşmiştir. Araziler, 29 Mayıs 1995 tarihinde tapu siciline Belediye adına tescil edilmiştir.

9. Başvuranlar, 19 Nisan 2000 tarihinde, Belediye adına tescil edilen tapu kayıtlarının iptali ve kendi adlarına tescili istemiyle, Adana Asliye Hukuk Mahkemesine başvurmuşlardır.

10. Asliye Hukuk Mahkemesi, 9 Mayıs 2002 tarihinde, talebin Kamulaştırma Kanunu'nun 38. maddesinde öngörülen yirmi yıllık hak düşürücü süre dışında sunulduğu gerekçesiyle, ilgililerin davasını reddetmiştir.

11. Yargıtay, 28 Kasım 2002 tarihinde, başvuranlar tarafından yapılan temyiz başvurusunu reddetmiştir. Yargıtay, Belediye'nin, ihtilaf konusu arazilerde içme suyu kuyuları açarak; atölye, trafo, su kuleleri, bakım binaları ve idari bürolar gibi yapılar inşa ederek ve beton bir duvarla arazileri çevreleyerek, taşınmazı 1937 yılından beri *fiilen (de facto)* kamulaştırdığı kanaatine varmıştır. Yargıtay, Belediye tarafından arazilerin zilyetliğine alındığı tarih ile başvuranlar tarafından davanın açıldığı tarih arasında yirmi yıldan uzun sürenin geçtiğini, yani yasal hak düşürücü sürenin aşıldığını gözlemlemiştir. Dolayısıyla Yargıtay, başvuranların, 2942 sayılı Kanun'un 38. maddesinde öngörülen yirmi yıllık hak düşürücü süreye riayet etmemeleri nedeniyle, Belediye adına tescil edilen tapu kayıtlarının

iptal edilmesini ve yeniden kendi adlarına tescil edilmesini talep etme haklarının bulunmadığı sonucuna varmıştır.

12. Yargıtay, 21 Kasım 2002 tarihinde, başvurular tarafından sunulan karar düzeltme talebini de reddetmiştir.

B. İlgili İç Hukuk Kuralları ve Uygulaması

13. Somut olayla ilgili iç hukuk kuralları ve uygulaması, Mahkemenin *I.R.S. ve diğerleri/Türkiye* (no. 26338/95, §§ 21-28, 20 Temmuz 2004) kararında açıklanmaktadır.

14. Olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan ve kamu hizmeti kullanımına fiilen ayrılan mülklerin statüsünü düzenleyen 21 Ocak 1961 tarihli ve 221 sayılı Kanun'un 1. maddesi gereğince, resmi kamulaştırma işlemi uygulanmaksızın 1956 yılından önce amme hizmetine tahsis edilen taşınmazların kamulaştırılmış sayılacağı belirtilmiştir.

15. Olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan 17 Şubat 1926 tarihli Türk Medeni Kanunu'nun 633. maddesinin somut olayla ilgili kısmı aşağıdaki gibidir:

“ Gayrimenkul mülkiyetini iktisap için tapu siciline kayıt, şarttır.

Bununla beraber işgal, miras, istimlak, cebri icra tarikleriyle veya mahkeme ilamı ile bir gayrimenkulü iktisap eden kimse tescilden evvel dahi ona malik olur (...) ”

16. Olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan 4 Kasım 1983 tarihli ve 2942 sayılı Kamulaştırma Kanunu'nun 38. maddesi aşağıdaki gibidir:

“ Zaman aşımı

Kamulaştırma yapılmış, ancak işlemleri tamamlanmamış veya kamulaştırma hiç yapılmamış iken kamu hizmetine ayrılarak veya kamu yararına yönelik bir ihtiyaca tahsis edilerek üzerinde tesis yapılan taşınmaz malın malik, zilyed veya mirasçılarının bu taşınmaz mal ile ilgili her türlü dava hakkı yirmi yıl geçmekle düşer. Bu süre taşınmaz mala el koyma tarihinden başlar. ”

ŞİKÂyetLER

17. Başvuranlar, mülkiyetlerine saygı haklarının ihlal edildiğinden şikâyet etmektedirler. Başvuranlar, tazminat ödenmeksizin mülkiyetten yoksun bırakılmalarının, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine aykırı olduğu kanaatindedirler.

18. Başvuranlar ayrıca, Adana Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından 29 Nisan 1981 tarihli kararında sunulan çözüm yolunun, Sözleşme'nin 6. maddesi anlamında hakkaniyetten yoksun olduğunu ileri sürmektedirler.

19. Başvuranlar yine aynı madde kapsamında, Belediye adına tescil edilen tapu kayıtlarının iptal edilmesine ve arazilerin kendi adlarına tescil edilmesine ilişkin taleplerinin, hak düşürücü süre sebebiyle reddedilmemesi gerektiğini iddia etmektedirler.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

20. Başvuranlar, davanın koşullarının, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ve Sözleşme'nin 6. maddesini ihlal ettiğini iddia etmektedirler.

21. Hükümet, bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

22. Hükümet, başvuruların Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine ilişkin şikâyetiyle ilgili olarak, özellikle bu şikâyetin Sözleşme hükümleri ile *zaman yönünden (ratione temporis)* uyumlu olmadığını ileri sürmektedir. Ayrıca Hükümet, ilgililerin mevcut iç hukuk yollarını tüketmediklerini iddia etmektedir.

23. Hükümet, Sözleşme'nin 6. maddesiyle ilgili olarak, başvuruların, 29 Nisan 1981 tarihli kararla sonuçlanan yargılamaya ilişkin şikâyetinin, Sözleşme hükümleri ile *zaman yönünden (ratione temporis)* uyumlu olmadığını ileri sürmektedir. Hükümet, ilgililerin ulusal mahkemeler önünde görülen daha sonraki yargılamaya ilişkin iddialarının, Sözleşme'nin

35. maddesinin 3. fıkrası anlamında açıkça dayanaktan yoksun olduğunu eklemektedir.

A. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. Maddesi Hakkında

24. Mahkeme, şikâyetlerin aşağıda belirtilen gerekçelerle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerektiği için, Hükümet tarafından ileri sürülen kabul edilemezlik itirazlarının tamamı hakkında karar vermeye gerek olmadığı kanaatindedir.

25. Mahkeme, başvuruların, ihtilaf konusu kamulaştırmanın mülkiyet haklarına aykırı olduğuna dair iddialarıyla ilgili olarak, bir şikâyeti, ancak Sözleşme'nin ilgili Sözleşmeci taraf bakımından yürürlüğe girmesinin ardından meydana gelen olaylarla ilgili olması durumunda inceleyebileceğini hatırlatmaktadır. Mahkeme ayrıca, yerleşik içtihatlarına göre, mülkiyet hakkından veya başka bir gerçek haktan yoksun bırakmanın, ilke olarak anlık bir eylem teşkil ettiğini ve "bir haktan yoksun bırakılmaya" ilişkin devam eden bir durum teşkil etmediğini hatırlatmaktadır (örneğin bk. *Malhous/Çek Cumhuriyeti* (k.k.), no. 33071/96, AİHM 2000-XII). Bu sebeple Mahkeme, şüphesiz Sözleşme'nin ilgili Sözleşmeci taraf bakımından yürürlüğe girmesinden sonra devam eden veya bu tarihten sonra meydana gelen olayları anlamak için önemli olan bir durumun bu davaya sebep olduğunun kabul edilebildiği takdirde, bu tarihten önce meydana gelen olayları dikkate alabilir (*Broniowski/Polonya* (k.k.) [BD], no. 31443/96, § 74, AİHM 2002-X).

26. Mahkeme somut olayda, Adana Asliye Hukuk Mahkemesinin, 29 Nisan 1981 tarihli kararıyla, ihtilaf konusu arazilerin tapu kütüğüne Adana Belediyesi adına tescil edilmesine karar verildiği hususuna taraflar arasında itiraz edilmediğini tespit etmektedir (yukarıdaki 8. paragraf). Bu karar, 22 Mayıs 1981 tarihinde kesinleşmiş ve kesin hüküm niteliğini kazanmıştır (*ibidem*). Dolayısıyla bu tarihten itibaren, 1937 yılından beri arazileri işgal

eden idare (yukarıdaki 11. paragraf), olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan ve özellikle bir gayrimenkulü iktisap eden kimsenin tapu kütüğüne tescilden evvel dahi ona malik olduğuna hükmeden 17 Şubat 1926 tarihli eski Türk Medeni Kanunu'nun 633. maddesi anlamında söz konusu arazilerin yasal maliki olmuştur (yukarıdaki 15. paragraf).

27. Ayrıca, Sözleşme açısından Türkiye Cumhuriyetine isnat edilebilir ve Mahkemenin yargı yetkisinin zaman sınırları üzerinde etkisi olabilecek devam eden bir ihlal hiçbir şekilde söz konusu değildir. Taşınmazları uzun bir süreden beri kamulaştırılmış olan Mehmet Nuri Sabuncu'nun varisleri olan başvuranlar, yarım yüzyıldan uzun süreden beri söz konusu taşınmazlar üzerinde herhangi bir hak kullanabilecek durumda değildirler (benzer bir durum için bk. *Ekdal ve diğerleri/Türkiye*, no. 6990/04, § 47, 25 Ocak 2011 ve *aksi yönde bir karar için bk. (a contrario) I.R.S. Ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), 28 Ocak 2003).

28. Dolayısıyla, söz konusu taşınmazların, 1981 tarihli kesinleşmiş bir yargı kararıyla, yani Sözleşme ve 1 No.lu Protokol'ün Türkiye Cumhuriyeti bakımından yürürlüğe girdiği 28 Ocak 1987 tarihinden çok önce Belediye'ye devredilmiş olması sebebiyle, Mahkeme, 1961 yılında yürürlükte olan 221 sayılı Kanuna dayanarak yapılan mülkiyetten yoksun bırakma koşullarını incelemek için *zaman yönünden (ratione temporis)* yetkili değildir (bk. yukarıda anılan karar *Malhous., Prince Hans-Adam II de Liechtenstein/Almanya* [BD], no. 42527/98, § 85, AİHM 2001-VIII ve *La Compagnie des Filles de la Charité de Saint-Vincent-de-Paul/Türkiye*, (k.k.), no. 19579/07, § 51, 27 Ocak 2015).

29. Dolayısıyla, başvuranların şikâyeti, söz konusu taşınmazlar bakımından 1961 yılında yürürlükte olan 221 sayılı Kanuna dayanarak alınan tedbirlerle ilgili olması sebebiyle, Sözleşme'nin uygulama alanına girmemektedir, zira bu tedbirler, Sözleşme'nin Türkiye Cumhuriyeti açısından yürürlüğe girdiği tarihten daha önceki bir tarihte uygulanmıştır. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine ilişkin şikâyetin bu

kısmı, Sözleşme hükümlerine *zaman yönünden (ratione temporis)* uygun olmadığı gerekçesiyle, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

30. Bu sebeple Mahkemenin, başvuranların mevcut ve vadesi gelen bir alacağın somutlaştırılması, yani mülklerinin kendilerine iade edilmesi veya mülklerinin gerçek değerine göre belirlenen bir miktarın tazmin edilmesi yönünde “meşru bir beklentisinin” bulunup bulunmadığını incelemesi gerekmektedir.

31. Mahkeme bu bağlamda, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin, mülklerin kazanılmasına ilişkin bir hakkı güvence altına almadığını hatırlatmaktadır (*Fener Rum Erkek Lisesi Vakfı/Türkiye*, no. 34478/97, § 52, 9 Ocak 2007). Etkin olarak kullanılmayan bir mülkiyet hakkının ilgililere yeniden tanınmasına ilişkin beklenti, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında “bir mülk” olarak değerlendirilemez (bk. yukarıda anılan *Prince Hans-Adam II de Liechtenstein*, §§ 82-83 ve *Gratzinger ve Gratzingerova/Çek Cumhuriyeti* (k.k.) [BD], no. 39794/98, § 69, AIHM 2002-VII).

32. Mahkeme, somut olayda 12 Ocak 1961 tarihli ve 221 sayılı Kanun uyarınca (yukarıdaki 14. paragraf), Belediye'nin, Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından 29 Nisan 1981 tarihinde verilen ve 22 Mayıs 1981 tarihinde kesinleşen karar sonucunda, ihtilaf konusu arazilerin yasal maliki olduğunu kaydetmektedir (yukarıdaki 8. paragraf). Mahkeme, bu karardan yaklaşık olarak on dokuz yıl sonra, dolayısıyla 4 Kasım 1983 tarihli ve 2942 sayılı Kanun'un 38. maddesinde öngörülen yasal sürenin dışında (yukarıdaki 16. paragraf), Belediye'nin tapu kayıtlarının iptali ve taşınmazların kendi adlarına tescili istemiyle ulusal mahkemelere başvuran başvuranların (yukarıdaki 9. paragraf), söz konusu mülklerin iadesi için kesinlikle “meşru bir beklentiye” sahip olamayacakları sonucuna varmaktadır. Bu sebeple, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1.maddesi gereğince, ilgililerin Mahkeme içtihatları anlamında “meşru bir beklenti” olarak

değerlendirilebilecek bir mülkiyet hakkı bulunduğu kanaatine varılamaz (aynı anlamda bk. yukarıda anılan *Ekdal ve diğerleri*, § 54). Sonuç olarak, başvuranların şikâyetleri, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında Sözleşme hükümleriyle *konu bakımından (ratione materiae)* bağdaşmamaktadır ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 4. fıkrası uyarınca reddedilmelidir.

33. Mahkeme, başvuranların kendilerine kamulaştırma bedeli ödenmemesinin mülkiyete saygı haklarına ihlal teşkil ettiği iddialarıyla ilgili olarak, mevcut davanın *Yagtzilar ve diğerleri/Yunanistan* (no. 41727/98, AİHM 2001-XII) kararından farklı olduğunu gözlemlemektedir. Söz konusu davada, Mahkeme, Yunanistan tarafından bireysel başvuru hakkının tanınmasından önce 1933 yılında başlayan ve bireysel başvuru hakkının tanınmasından sonra 15 Temmuz 1997 tarihinde sonlandırılan bir dava kapsamında tazminat bedeli ödenmemesini incelemekle yetinmiştir. Somut olayda ise, 19 Nisan 2000 tarihinde görülmeye başlanan, yani Belediye'nin, Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından 29 Nisan 1981 tarihinde verilen, 22 Mayıs 1981 tarihinde kesinleşen kararının etkisiyle, ihtilaf konusu arazilerin yasal olarak sahibine dönüşmesinin ardından on dokuz yıl sonra başvuranlar tarafından açılan dava, yalnızca söz konusu taşınmazların başvuranlar adına tescil edilmesini amaçlayan bir taleple ilgili olup (yukarıdaki 9. paragraf), bu arazilerin fiilen kamulaştırılması sebebiyle açılmış bir tazminat davası değildir (benzer bir durum için bk. yukarıda anılan *Ekdal ve diğerleri*, § 49).

34. Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine dayandırılan şikâyetlerinin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. fıkraları uyarınca kabul edilemez olduğuna karar vermektedir.

B. Sözleşme'nin 6. Maddesi Hakkında

35. Mahkeme, başvuruların Sözleşme'nin 6. maddesine dayandırdıkları iddialarıyla ilgili olarak (yukarıdaki 18 ve 19. paragraflar), ihtilaf konusu arazilerin başvurular adına tapu siciline tesciline ilişkin davanın, Adana Asliye Hukuk Mahkemesinin 29 Nisan 1981 tarihinde verdiği ve 22 Mayıs 1981 tarihinde kesinleşen kararıyla, yani Türkiye'nin henüz Mahkemenin yetkisini tanımadığı bir tarihte sonlandığını gözlemektedir (Daha önce de belirtildiği gibi, Türkiye aleyhinde yapılan başvurularla ilgili olarak, Mahkemenin *zaman yönünden (ratione temporis)* yetkisi 28 Ocak 1987 tarihinde yürürlüğe girmiştir). Bu sebeple Mahkeme, başvuruların, başvurunun bu kısmına ilişkin şikâyetlerinin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. fıkraları uyarınca Sözleşme hükümleriyle *zaman yönünden (ratione temporis)* bağdaşmaması nedeniyle reddedilmesi gerektiği kanaatine varmaktadır.

36. Mahkeme, başvurular tarafından, Belediye adına tescil edilen tapu kayıtlarının iptali ve kendi adlarına tescili istemiyle 19 Nisan 2000 tarihinde, yani Adana Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından verilen 29 Nisan 1981 tarihli kararın ardından yaklaşık on dokuz yıl sonra ve Belediye'nin söz konusu arazilerin sahibi olmasının ardından yaklaşık altmış üç yıl sonra açılan davayla ilgili olarak, ulusal mahkemelerin, yalnızca olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan 4 Kasım 1983 tarihli ve 2942 sayılı Kanun'un 38. maddesinin hükümlerini uygulayarak (yukarıdaki 16. paragraf), başvuruların talebini hak düşürücü süre gerekçesiyle reddettiğini tespit etmektedir. Nitekim Yargıtay da, 28 Kasım 2002 tarihli kararında, Belediye'nin ihtilaf konusu arazileri 1937 yılından beri işgal ettiğini, bu arazileri çevreleyerek içme suyu tesisleri inşa ettiğini, arazilerin Belediye'nin zilyetliğine geçtiği tarih ile başvurular tarafından davanın açıldığı sunulduğu tarih arasında yirmi yıldan uzun bir süre geçtiğini ve

dolayısıyla, hak düşürücü sürenin geçmiş olmasının davanın reddedilmesine sebep olduğunu vurgulamıştır.

37. Mahkeme, iç hukuku yorumlamanın ve uygulamanın öncelikle ulusal makamların ve özellikle mahkemelerin görevi olduğunu hatırlatmaktadır (*Slivenko/Letonya* [BD], no. 48321/99, § 105, AİHM 2003-X ve *Jahn ve diğerleri/Almanya* [BD], no. 46720/99, 72203/01 ve 72552/01, § 86, AİHM 2005-VI). Bununla birlikte Mahkeme, özellikle dosyada yer alan hiçbir unsurun makamların söz konusu yasal hükümleri açıkça hatalı uyguladıkları veya bu bağlamda keyfî sonuçlara vardıkları kanaatine varma imkânı vermemesi durumunda, iç hukuka riayet edilip edilmediğini denetlemek için sınırlı bir yetkiye sahiptir (*Beyeler/İtalya* [BD], no. 33202/96, § 108, AİHM 2000-I). Mahkeme, somut olayın özel koşullarında, ulusal makamların vardığı sonucun her türlü hukuki dayanaktan yoksun olduğunu veya olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olan hükümlere aykırı olduğunu düşündürecek nitelikte herhangi bir unsur bulunmadığı kanaatindedir. Sonuç olarak, başvuruların Sözleşme'nin 6. maddesine dayandırılan şikâyetinin bu kısmı, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında açıkça dayanaktan yoksundur ve bu şikâyetlerin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 4. fıkrası uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 26 Mart 2020 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Valeriu Grițco
Başkan

SABUNCU VE DİĞERLERİ/TÜRKİYE KARARI

EK

No.	Adı SOYADI	Doğum Tarihi	Uyruđu	İkamet Yeri
1.	Uğur Gülşen SABUNCU	1942	Türk	İstanbul
2.	Hatice Güler CİHAN	1939	Türk	Adana
3.	Ayşe SABUNCU	1951	Türk	İstanbul
4.	Hanım SABUNCU	1919	Türk	İstanbul
5.	Nevzat SABUNCU	1945	Türk	İstanbul
6.	Nuri SABUNCU	1934	Türk	Adana